

תאמר שבשכיל הדרך הוא שעשו, הרי פתוב וימת יוסף בן וגו' ויישם בארון במצרים, הרי לא הלכו עמו בדרך, שהרי שם נקבר, וכתוב ויחנטו אתו?

אלא הם דרכי המלכים, פדי להעמיד את גופם חונטים אותם בשמן משחה, עליון על כל השמנים, מערב בבשמים, ושואבים אותו לגוף יום אחר יום באותו שמן טוב ארבעים יום, שכתוב וימלאו לו ארבעים יום פי כן ימלאו ימי החנטים. אחר שזה השלם, עומד הגוף שלם זמן רב. משום שכל אותה ארץ פנען וארץ מצרים מכלות ומרקיבות את הגוף בזמן קצר מכל שאר הארצות, ובשכיל לקים את הגוף עושים את זה, ועושים חניטה זו מבפנים ומבחוץ. מתוך ששמים אותו שמן על הטבור, הוא נשאב לפנים מן הטבור, ונשאב למעיו, ומעמיד את הגוף מבפנים ומבחוץ זמן רב.

ויעקב כך היה בקיום הגוף, וכך צריך, שגוף האבות הוא, והיה בקיום בגוף ונפש. כמו זה ליוסף שהיה דגמת הגוף, והוא בקיום של גוף ונפש. בקיום הגוף, שכתוב ויחנטו אתו. ובקיום הנפש, שכתוב ויישם בארון במצרים.

ושנינו, לשם מה שני יודיים? אלא יוסף שמר את הברית למטה, ושמרו אותה הברית שלמעלה. כשהסתלק מהעולם, הושם בשני ארונות, [מקום] בארון למטה ובארון למעלה. ארון שלמעלה מהו? אלא, כמו שנאמר (יהושע א) הנה ארון הברית אדון כל הארץ, שארון שלמעלה נקרא ארון

הנה ארון הברית (יהושע ו) אלא, פמה דאת אמר,

חניטא דא. אי תימא בגין אורחא הוא דעבדו, הא כתיב וימת יוסף בן וגו' ויישם בארון במצרים, הא לא אזלו עמיה בארחה, דהא תמן אתקבר, וכתוב ויחנטו אותו.

אלא, ארחה דמלכין אינון, בגין לקיימא גופייהו, חנטי לון במשח רבות, עלאה על כל משחין, מעורב בבוסמין, ושאיב ליה בגופא יומא בתר יומא בההוא משחא טבא, ארבעין יומין. דכתיב, וימלאו לו ארבעים יום פי כן ימלאו ימי החנטים. בתר דאשתלים דא, קיימא גופא שלים זמנין סגיאיין.

בגין דכל ההוא ארעא דכנען, וארעא דמצרים, מכלה גופא ומרקב ליה (ד) תנא ע"א) לזמן זעיר מפל שאר ארעא, ובגין לקיימא גופא עבדי דא, ועבדי חניטא דא מגו ומברא. מגו דשוין ההוא משחא על טבורא, והוא עאל בטבורא לגו ואשתאיב במעוי, וקאים ליה לגופא מגו ומברא לזמנין סגיאיין.

ויעקב הכי הוה בקיומא דגופא, והכי אצטריך. דגופא דאבהן איהו, והוה בקיומא בגופא ונפשא. פגוונא דא ליוסף, דאיהו דוגמא דגופא, ובקיומא דגופא ונפשא הוא. בקיומא דגופא, דכתיב ויחנטו אותו, בקיומא דנפשא, דכתיב ויישם בארון במצרים.

ותנינן תרי יודיים אמאי. אלא, יוסף נטר ליה ברית לתתא, ונטיר ליה ברית דלעילא, אסתלק מעלמא, אתשוי בתרי ארוני, (אחר) בארון לתתא ובארון לעילא. ארון דלעילא מאן איהו. אלא, פמה דאת אמר,